

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Abonamente	MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ	Publicații
Parohii cl. I 450 Lei	EPISCOPIA CARANSEBEȘULUI CONT. C. E. C. Nr. 89678	Concurs protopopiate 1000 Lei
" cl. II 400 Lei		" parohii cl. I 800 Lei
" cl. III 350 Lei		" " II 800 Lei
Sub clasă 300 Lei		" " III 400 Lei
Particulari 200 Lei		Diferite publicații cm. □ 6 Lei

Nr. 4254. Pres. 1948

VENIAMIN,

din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al
Eparhiei Caransebeșului

*Jubitului Cler și popor din această de Dumnezeu păzită Eparhie:
Har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul
nostru Iisus Hristos, iar dela Noi arhieresti binecuvântări.*

*„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul
nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoș-
tinței, că întru dânsa cei ce slujeam
stelelor dela stea s'au învățat: să se
îchine Ție, Soarelui Dreptății, și să
Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de
sus. Doamne, mărire Ție“.*

(Troparul Crăciunului)

Jubiții mei fii sufletești,

Intreaga creștinătate este astăzi în sărbătoare. Cu toții, țărani și muncitori, cu palma sau cu mintea, sărac și bogat, tânăr și bătrân, prăznuesc astăzi cu nemărginită bucurie sufletească marele praznic al Nașterii după trup din Fecioara Maria la plinirea vremii a însuși Fiului lui Dumnezeu, a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să dăm slavă lui Dumnezeu, că ne-a învrednicit să ajungem în pace și sănătate luminatul praznic și să aducem mulțumiri bunului Dumnezeu pentru nemărginitele daruri izbăvitoare ce se revarsă în lume prin Nașterea Fiului său, spre binele și mântuirea noastră. Să ne plecăm smeriți genunchii în fața iesiei din peștera dela Vifleem, ca odinioară magii dela Răsărit, aducând ca daruri aurul sufletelor noastre, ca să ne împărtășim de „lumina cunoștinței“ adevărului și să ne încălzim sufletele la „Soarele dreptății“, care a răsărit lumii odată cu nașterea Messiei, profetit cu mulți ani în urmă. Numai pregătiți creștinește, cu post și rugăciune și împărtășiți cu Sf. Taină a Cuminecătorei, după ce ne-am curățit de păcate

în Sf. taină a Spovedaniei, vom putea să înțelegem cu adevărat măreția și însemnătatea creștinească a praznicului de azi, spre binele și mântuirea sufletului nostru. Numai așa vom putea auzi glasul îngerilor în noaptea sfântă și ne vom putea bucura împreună cu ei de solia: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*“ (Luca, 2,14).

Această glas îngeresc ne aduce porunca dumnezeiască: „*Acesta este fiul meu cel iubit, pe Acesta să-l ascultați*“. (Mat. 17, 5). Această solie ne-o binevestesc glasurile nevinovate ale copilașilor cu tradiționalele colinde creștinești și românești în ajun de Crăciun. Nu este suflet de creștin adevărat care în noaptea sfântă să nu simtă o nespasă bucurie duhovnicească și mângăere în sufletul său și o nesdruncinată nădejde în ajutorul Celui ce s'a născut pentru noi și a noastră mântuire, ca să ne împace cu Dumnezeu Tatăl, ca astfel să refacă legătura întreruptă prin păcat.

Astăzi Cuvântul trup s'a făcut și s'a pogorît pe pământ ca să ridice pe om la Cer și să-i arate calea spre Dumnezeu, spre adevărata fericire, făcându-l moștenitor al darurilor Lui. El vine în sărăcie și smerenie, ca să ne fie pildă nouă oamenilor, de aceeaș purtare în viață. Astăzi toți bunii creștini cu toată casa lor, cu cântări de laudă și preamărire iau parte la bucuria păstorilor și să grăbesc să l-se închine și să-l aducă cele mai de preț daruri ale inimilor lor, căutând „*să-L cunoască pe Iisus Domnul, Răsăritul cel de sus*“, luând întărire cu Duhul, ca să poată sluji Lui cu tot sufletul.

Nașterea Domnului este hotar între două lumi. Hristos este liman de mântuire pentru toți cei ce aleargă la El cu credință și iubire, pentru toți, deopotrivă. El întinde mâna Sa celor ce-și îndreaptă nădejdea către El și-i mântue din mijlocul valurilor păcatelor în marea involburată a vieții. Lui Vă încredințați deci, iubiiții mei, toate gândurile și necazurile, toată viața voastră. Mântuire nu puteți afla decât în Biserica sa cea sfântă, care e „*stâlp și întărire adevărului*“. În ea aflăm leacul necesar pentru orice boală sau necaz, în ea ne împărtășim de darurile ce se pogoară prin Sf. Taine dela naștere până la moarte, în ea ascultăm învățăturile mântuitoare ale Evangheliei, propoveduite de pe amvoanele bisericilor în duminici și sărbători de slujitorii altarelor. De aceea Vă sfătuesc cu părintească purtare de grije și răspundere ce o avem pentru mântuirea sufletului vostru, să stați strânși uniți în jurul Sf. Altare și a slujitorilor lor, și să ascultați de porunca Bisericii noastre strămoșești ortodoxe, mama cea bună a poporului, care s'a bucurat și a suferit cu el, și în bine și în rău, care l-a mângăiat și întărit în necazuri și i-a ținut trează credința și nădejdea într'un viitor mai bun și i-a luminat calea vieții spre bine și progres. Ea e singură corabie mântuitoare din valurile păcatelor pentru toți creștinii și-i duce la limanul mântuirii, căci la cârma ei stă însuși Fiul lui Dumnezeu. Alergați la chemarea clopotelor în Duminici și sărbători împreună cu membri familiei înaintea Sf. Altar, ca, după șase zile de lucru și trudă, să închinați câteva clipe în rugăciune către bunul Dumnezeu, pentru a cere ajutorul Lui și mântuirea sufletului vostru. În fiecare sărbătoare să ia parte la slujbă cel puțin un membru al familiei.

Creșteți-Vă copiii în iubirea de Dumnezeu, și de oameni, făcând din ei buni creștini și buni cetățeni ai Țării noastre. Duceți-i regulat la biserică spre a se împărtăși de lumina Evangheliei și a poveștelor bisericesti, ca primind o creștere aleasă creștinească să devină oameni de omenie. Libertatea de credință fiind garantată de Constituție și de Legea Cultelor nimeni nu ne poate împiedeca a ne crește copiii în credința noastră ortodoxă.

Jubiții mei fii sufletești,

Bucuria praznicului de astăzi de astădată se mărește prin reîntregirea Bisericii noastre strămoșești cu reîntorcerea la sânul ei de mamă iubitoare a fraților noștri de-un sânger și o lege cu noi, cari prin promisiuni deșarte și uneltiri papiștase au fost rupți înainte de 250 de ani din trupul Bisericii. Tresaltă sufletele tuturor românilor putându-se îmbrățișa cu toată dragostea de frate la sânul Bisericii orto-

doxe, această mamă bună, care scăpare s'a făcut nouă din neam în neam, împlinindu-se cuvintele psalmistului: „*Iată acum ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui frații împreună*“ (Ps. 132, 1).

Astăzi s'a topit toată vrajba și neînțelegerea pe care dușmanii au semănat-o în mijlocul poporului din Ardeal, ca să-l poată folosi spre scopurile străine de interese și binele poporului și al Țării. Unitatea credinței noastre s'a refăcut prin actul istoric dela 21 Octomvrie a. c. din Alba-Iulia, când reprezentanții clerului și poporului revenit la Ortodoxie au rupt pecețile Uniației și au îndepărtat firma străină așezată la 1700 de Habsburgii catolici, contra voinței poporului, pe perețele Bisericii, ca astăzi „*toți să fim una, după voia Tatălui ceresc*“ (Ioan, 17, 11). Este natural ca cu toții să fim iarăși una, ca mai înainte, ca să lucrăm în dragoste și frățietate sub aripile binecuvântate ale Bisericii strămoșești spre binele și prosperitatea poporului și spre slava lui Dumnezeu. Căci, iubiților mei, Unirea dela 1700 s'a făcut fără ca poporul să fie întrebat, numai din interese politice și materiale și cu amăgiri deșarte, cu teroare, prigoană și temniță, cu închiderea și dărămarea bisericilor și mănăstirilor.

În actul Unirii s'a spus, că „*toată legea noastră, slujba bisericeii, liturgia și posturile să stea pe loc iar de n'ar sta pe loc acelea, nici aceste peceți să n'aibă nici o țărișă asupra noastră*“. Și de fapt poporul trecut în astfel de împrejurări la unire a rămas să trăiască în vechea credință ortodoxă până astăzi, nepri-mind cele patru puncte catolice. Nici când poporul unit nu s'a împărțășit cu „ostia“ catolică, ci cu cuminecătura ortodoxă; credeul s'a spus și în bisericile dela centrelor episcopale unite ca la noi, iar de purgator n'a știut nimeni ce este. Pe Papa l-au pomenit numai preoții, dar el n'a pătruns în inima nimănui.

În marea adunare dela Alba Iulia la 21 Octomvrie a. c. s'a făcut de reprezentanții celor reveniți, în număr de câteva zeci de mii, legământul de credință față de Biserica strămoșească, declarând: „*Ne legăm și jurăm aici în cetatea Băilgradului să rupem odată pentru totdeauna legăturile noastre cu Roma papală impusă prin silnicie la 1700, ne legăm și jurăm să ne întoarcem la altarul Bisericii ortodocșilor, să dăm ascultare întru toate Sf. Sinod al Bis. ort. rom. și tuturor învățăturilor de credință și canoanelor Bisericii răsăritene. Cu toată râvna și statornicia vom lupta pentru pacea a toată lumea și pentru înfrățirea noroadelor pământului. Cu cugetul împăcat și mulțumire aducând celui Atotputernic facem acest legământ, fiind convinși, că servim și cauza lui Dumnezeu în lume și interesele vitale ale poporului nostru dreptcredincios. Rugăm Cerul să binecuvinteze fapta noastră și să ne ocrotească credința noastră*“.

Suntem recunoscători conducătorilor Republicii Populare Române că prin așezările cele noi și eliberarea poporului a făcut posibilă astăzi înfăptuirea mult așteptatei unități religioase a poporului nostru și mulțumitori întâistătorilor Bisericii noastre, — I. P. Sf. Sală Patriarhului Justinian și I. P. Sf. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului, cari înțelegând chemarea vremii au inițiat și stăruit la realizarea măreței opere de astăzi, pe care istoria o va scrie cu litere de aur în cartea sa.

Noi suntem un popor credincios și cu dragoste frățescă de toți locuitorii Țării, fără considerare la limbă, rasă sau religie și în tot trecutul ei Biserica noastră a propovăduit pacea și bunăvoință între oameni și în decursul istoriei nu se află nici un act de intoleranță religioasă sau rasială.

Ea a fost totdeauna în contra celor ce ațâtau învrăjbirea între popoare spre războiu și a condamnat manoperele lor. Când a fost însă să-și apere „*credința, sărăcia, nevoile și Neamul*“ contra cutropitorilor, ea și-a îndemnat fiii săi să se scoale cu mic și mare.

De aceea propovăduiește Biserica atât de mult pacea și bunăvoința între oameni și popoare, convinsă că fără acestea nu se poate face nici un lucru bun. Nu este nici un prilej ca ea să nu se roage pentru „*pacea a toată lumea*“ și „*pentru unirea tuturor*“, „*pentru vreme cu pace*“, „*cealaltă vreme a vieții în pace și pocăință a o petrece*“ etc.

Acum, mai mult ca oricând, când voim să ne făurim o viață mai bună și cu mai multă dreptate socială, trebuie să ne dăm seama, că numai scoțând din suflete ura, răutatea și păcatul și lăsând loc dragostei curate, vom putea să ne împărtășim de o adevărată și trainică pace, pacea ce ni-o dă viața în Hristos, Domnul și stăpânul vieții noastre, care: „*Pacea mea las vouă, nu precum dă lumea, dau vouă*” (Ioan, 14, 27).

Pentru promovarea păcii s'a făcut și întâlnirea la Moscova a întâi stățătorilor Bisericii ortodoxe surori în Iulie a. c., fiind o ocazie binevenită de a se cunoaște și a lucra în spiritul înțelegerii și iubirii frățești, pentru binele și prosperarea omenirii și înfrățirii generale în Duhul lui Hristos, căci El zidește pacea trainică în lume. Cu acea ocazie s'a lansat un apel, îndemnând conducătorii popoarelor la bunăînțelegere și pace, condamnând pe toți cari ațără la un nou războiu.

Jubiții mei,

Nașterea Domnului trebuie să însemneze pentru noi toți o renaștere la o viață nouă, în Hristos, să aducă o înviore a credinței și dragostei față de Dumnezeu și de aproapele, o cât mai strânsă alipire față de Biserica noastră ortodoxă. Această dragoste trebuie să rodească în faptele milosteniei față de cei în suferință și față de cei lipsiți, față de văduve și orfani, invalizi și urmașii eroilor, căzuți în războiu, ca și ei să poată serba creștinește acest luminos praznic.

Ca să Vă puteți câștiga cu cinste pâinea cea de toate zilele și să puteți ajuta pe cel în suferință și să puteți da ce se cuvine Statului trebuie să munciți cu râvnă și să fiți cumpătați în toate, căci munca și cumpătarea sunt cei mai buni paznici contra ispitelor și sprijin contra păcatelor. Munca nu trebuie considerată ca o sarcină, ci ca o rugăciune închinată Tatălui ceresc, care ne trimite darurile sale binecuvântate. Intreceți-Vă în munca pentru reconstrucția Țării și mărirea producției, învățându-Vă să Vă subordonați interesele proprii celor ale poporului, în slujba căruia trebuie să stăm cu toții, spre a-i asigura o viață mai fericită. Dați sprijin Conducătorilor și autorităților ca să poată înlătura greutățile cu cari luptă Țara și poporul și ca să ne poată asigura un trai mai bun și mai liniștit în Republica Populară Română.

Vă îndemn cu părintească iubire „*să creșteți în harul și cunoștința Mântuitorului Hristos*” (II. Petru 3, 17), căci așa „*Domnul păcii Vă va da pace pură întru toate*” (II. Tesal. 3, 16).

Cu aceste gânduri și părintești îndemnuri Vă urez tuturor din toată inima ca luminatul praznic al Nașterii Domnului, împreună cu cel al Anului nou și al Bobotezei să le petreceți în pace, sănătate și mulțumire, cu duhovnicească bucurie și frățească dragoste și să le ajungeți muți și fericiți ani.

Impărtășindu-Vă arhieresti binecuvântări, am rămas

Ca r a n s e b e ș, la praznicul Nașterii Domnului din anul Mântuirii 1948.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor:

† **VENIAMIN,**
EPISCOP

S O L I A P A C I I !

Una din semnificațiile Nașterii lui Iisus e: *pacea lumii.*

Pacea lumii a fost tulburată și minată în repetate rânduri, fie de capi încoronăți, fie de magnații monopolști, fie de ideologii

spațiului vital, fie de imperialismele agresive și ciotopitoare.

În ultima analiză pacea lumii era lovită de agresori din dorința de cucerire, de expansiune și exploatare.

Acestea sunt războaiele de jaf și asuprire, ce reprezintă în viața umanității o calamitate și monstruoșitate.

Acest caracter l-a avut ultimele două războaie mondiale. Provocătorii lor au fost conduși de instinctul dominației, a exploatării și a împărțirii lumii în sfere de influență și piețe de desfacere.

După acest ultim măcel, forțele progresiste și democratice ale lumii s'au organizat în coaliția păcii, spre a demasca și împiedeca tentativele și ațâțările la războiu al capitaliștilor monopoliste și a concernelor exploatare.

Lumea muncitoare vrea pace și colaborare internațională. Muncitorii, țărani și intelectualii, cei ce au suportat greul frontului în simfonia morții, cât și familiile lor ce au îndurat mizeria și foamea *nu mai vor războiu*. Vocea păcii e puternică în conștiința celor mulți, ce n'au voit niciodată războiul dar l-au purtat cu resemnare; căci întotdeauna războiul de jaf n'a fost purtat de provocatori, ci de alții!

Provocătorii războiului, n'au luptat, ci au speculat carnea de tun, mizeria și lacrima orfanilor și a văduvelor.

Dacă pe plan intern în viața popoarelor se duce lupta pentru emancipare și dreptate socială, pentru libertate și democrație; apoi pe plan internațional lupta se dă pentru apărarea și consolidarea păcii.

Două forțe antagoniste stau față în față; de o parte *forțele păcii în frunte* cu U. R. S. S. la care s'au aliat țările cu democrație populară ca și popoarele asuprite din colonii, iar de altă parte imperialismul anglo-american și sateliții marșalizați — ce întretine atmosfera unui nou măcel.

Unii vor pace, alții războiul! Iisus a lăsat lumii pace! Această pace a lumii trebuie apărată. Războiul e cea mai odioasă crimă contra umanității, e atentat la viața lumii.

Imaginați-vă ravagiile formidabile ale unui războiu chimic, atomic sau aerian.

Plus consecințele funeste ale obiectivelor militare și strategice.

Omenirea vrea muncă de reconstrucție, vrea lichidarea exploatării, vrea democrație populară, vrea socialism, vrea pace și solidaritate internațională între oamenii muncii manuale și intelectuale.

Pacea lumii, e apărată de hotărârea dâră a celor ce muncesc și de politica de pace a Uniunii Sovietice.

Gândul celor ce muncesc e al păcii și al înfrățirii în muncă și creație. Dorința de pace a popoarelor și unirea forțelor progresiste în apărarea ei constituie certitudinea faptului că pacea va birui și că lumea va avea o pace trainică și prosperă.

Biserica ortodoxă, biserică a poporului stă alături de popor și de viața lui și militază prin slujitorii ei pentru pacea lumii.

Biserica ortodoxă în această luptă pentru pace, nu se izolează de lupta poporului pentru progres, pentru libertate și pentru pace.

Ofensiva pentru păstrarea păcii s'a început de ortodoxie în luna Iunie a. c. prin Conferința dela Moscova, unde reprezentanții Bisericii ortodoxe din toată lumea în conformitate cu spiritul pacifist al doctrinei lui Iisus au hotărât: *să lupte pentru statornicirea păcii în omenire*.

Tot cu acest prilej, reprezentanții ortodoxiei au înfierat atitudinea belicoasă a catolicismului și abandonarea eticei creștine, prin punerea lui în solda imperialismului ațâțător la războiu.

În Bisericiile ortodoxe de pe tot cuprinsul R. P. R., în special la aceste sărbători ale poporului nostru, să sune *solia păcii* între popoare și a *iubirii de om*.

Preotul lui Hristos nu poate fi decât *un apostol al păcii, al iubirii, al muncii, al disciplinei și al slujirii celor mulți*.

Prin însăși funcția sa socială apostolatul ortodox e; al păcii între popoare și al muncii pentru progresul poporului întreg.

La solia ingerilor — Slava întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bună voie (Luca II, 14); adăugăm dorința fierbinte a popoarelor iubitoare de pace; spre a realiza acest imperativ atât divin, cât și uman. Etica păcii, în societatea capitalistă, plină de contradicții se sufocă; pe când în societatea eliberată de exploatare — cea socialistă — pacea se înfăptuiește pe plan social, politic, național și internațional.

La lupta dusă de Uniunea Sovietică împreună cu popoarele ce au instaurat în patria lor democrația pentru apărarea păcii, Biserica ortodoxă română e alături de această luptă, căci Iisus va vesti oamenilor pacea și va stăpâni dela o margine rână la cealaltă a pământului. Profetul Zaharia IX, 10).

Linia creștină e a păcii! A păcii lăsată de Iisus pe care s'o propoveduim și s'o apărăm.

Fiind apărătorii păcii, suntem autentici apostoli ai lui Iisus și adevărați luminători ai poporului și sare a vieții democratice. Cine așteaptă războiul și dorește măcelul, e un renegat a lui Iisus.

Cine nu e lângă lupta poporului pentru pace, e un dușman al său, cu sau fără voință.

Sarcina pe care clerul ortodox și ierarchia sa superioară trebuie s'o ducă la bun sfârșit e: *propovăduirea și apărarea păcii!*

Frați preoți, propoveduiți pacea și veți ajuta poporului să-și făurească un trai mai bun și o viață bogată pe muncă și dreptate.

Frați preoți, spre a fi pe linia luptei poporului nostru pentru libertate când pastorii lui erau cu crucea'n frunte. acum mergeți. cu ramura de măslini în luptă pentru pace.

La praznicul Crăciunului, strigați din fața altarelor *solia păcii* și așa veți contribui la pacea lumii, adică la împlinirea idealului creștin.

I. Bulea

Gânduri de Crăciun

Dacă în fața jertfei de pe Golgota și a Paștilor te cutremuri și tulburându-te tot te înalți spre Dumnezeu prin post și rugăciune, apoi Crăciunul te găsește așteptând în meditație și liniște, în atmosfera iernii cei cu omăt, zurgalai și colinde, ca astfel sub semnul Stelei Magilor să urmezi aceeași cale bătătorită de mulți alții înainte, ce duce spre ieslea în care s'a născut Isăvi-torul nostru. Nu e timp mai potrivit de sfredelirea tainelor cerești ca cel pe care-l întâmpinăm acum cu imne și voie bună, la poalele brazilor încărcăți de lumințe și daruri. Dar iarăși, nu e timp mai potrivit decât cel de față, pentru a părăsi toată răutatea și a ne lăsa scâldați de razele purificatoare ale Soarelui Dreptății. Căci așa psalmodiem noi mereu: *„Văzând naștere străină, să ne înstrăinăm din lume, mulându-ne mintea la cer; că pentru aceasta Dumnezeu Cel prea înalt pe pământ s'a arătat om plecat, vrând să tragă la înălțime pe cei ce strigă lui: Aliluia”* (Acatistul Bunei — Vestiri, Conducul al 8-lea).

În aceste gânduri ni se pare a găsi adevărata și adâncă semnificație a praznicului Nașterii Domnului. De aceea a venit Iisus în lume, *ca să ne înstrăinăm de lume*, și să ne mulăm mintea la cer; dorința Lui este aceea de *„a ne trage pe toți la înălțime”*.

Se pune astfel problema a ceea ce un oarecare numea *„bunul însingurării”*. Însingurare, cum? Prin fuga de lume! Și ce însemnează aceasta?

Cineva ne-ar putea aduce acuza că recomandăm o atitudine antisocială, ceea ce ar fi un lucru foarte grav, căci în acest

caz, însăși creștinismul ar putea fi privit ca anti-social. Și a și fost privit așa sub cea mai pură formă a sa de realizare: monahismul. În scrisoarea către Marele Preot Theodoros, spre pildă, împăratul apostat Iulian (361—363) zicea: *„Sunt unii scil. creștini cari părăsesc orașele spre a căuta pustiriile, cu toate că omul, prin natura lui, este un animal sociabil și civilizat”* (Ep. 89 b., 288 b, ed. J. Bidez, Lettres et Fragments, Paris, 1924, p. 155).

Numai că recomandarea *fugii de lume* nu impune disprețuirea oamenilor și a societății, ci a păcatului. Creștinismul înțelege, în acest caz, prin lume, păcatul. *„Lumea, spune atât de limpede un pustnic vestit, este un nume colectiv ce conține tot ceea ce se poate numi pasiune... Lumea se definește din cercetarea a ceea ce se vede și este o alcătuire a unui nume colectiv a cărui sferă se întinde asupra patimilor celor împărțite. Când voim să întrebuițăm numele comun de patimi, putem spune lume; iar când voim a o despărți întru deosebirea numelor ei o numim pe aceasta patimi. Și patimile sunt părți care se succed în cursul ne'ncetat al lumii. Unde patimile încetează, lumea se oprește din cursul ei...”* (Isaac Syrul, Cuvântul XXX despre mulțumirea lui Dumnezeu, ed Nichifor Theotokos, Leipzig, 1770, pp. 193—194).

Deci nu individualizare prin fuga de semenii și prin disprețuirea societății, ci în singurare spre a dobândi virtuți ce pot folosi mai târziu semenilor și societății. Poate de aceea recomanda Ioan Scărarul

cu atâta căldură viața Kinovială și respingea sihastria. Și tot de aceea, desigur, Ioan Gură de Aur zicea într-o scriere intitulată semnificativ: *Contra dușmanilor vieții călugărești* (III, 2, Migne, P. G. XLVII, 351): Dumnezeu n'a creiat pe om spre a se ocupa doar de sine, ci și de semenii săi. Din această pricină Pavel (Filip. II, 15) numește pe credincioși „făclii“, voind să arate în acest fel că trebuie să se facă util semenilor lor; căci făclia care s'ar lumina doar pe sine, nu este făclie...”

Veracitatea acestor observații se pare c'o demonstrează, printre altele, și experiența pe care a suferit-o Etzel Andergast, apocalipticul erou al românelor lui Iacob Wassermann, care retrăgându-se odată în sălbateca singurătate a Alpilor, își descrie astfel stările sufletești prin care a trecut: „(Faptul de a fugi de lume) nu te separă de comunitatea oamenilor, dimpotrivă, te agregă ei, nu centrului ei confuz, ci în spre margine; ș'atunci este ca sfântul Ioan în pustie, fugind de dușmanul din fratele tău, și

pentru care lumea capăta abia atunci formă și sens, când își regăsește fratele în ușmanul său. Firește, numai „pustiul a putut exercita asemenea acțiune...”

(I. Wassermann, Etzel Andergast, trad. Vittorio Em. Pascutti, t. II, Buc., f. a. p. 13).

Așa dar, mesajul Crăciunului așa cum ni-l înfățișează *Acatistul Bunei — Vestiri*, adică „înstreinarea de lume“, se traduce, în limbaj obișnuit, cu: *înstreinarea de păcat*. Nu înstreinarea de societate și vrăjmășuirea ei ci, „intrarea sufletului în el însuși, concentrarea, reintegrarea ființei spirituale care revine la comuniunea cu Dumnezeu“ (Vladimir Lossky, *Essai sur la théologie mystique de l'Église d'Orient*, Paris, 1944, p. 197). Numai cel care se îndepărtează de păcat, adică de „lume“, va putea prăznui cu adevărat nașterea Celui ce s'a înstreinat pe sine și-a coborât pe pământ arătându-se om plecat, spre a trage la înălțime pe toți cei care-l strigă cu vrednicie: Aliluia.

Diaconul Nicolae

Unificarea Bisericii întărește credința

Ultimile evenimente întâmplare pe câmpul misiunii religioase, au fost cât se poate de îmbucurătoare pentru toți cei ce simțeau nevoile unei unificări duhovnicești.

Dureroasa desbinare a unor frați de același sânge nu a adus nici un folos niciodată familiei și nici unei unități sociale și cu atât mai vartos nici întregii noastre națiuni.

Desbinările au fost întotdeauna socotite ca un dezastru, ca o mare nenorocire, deoarece ele spărgeau unitatea națională a popoarelor.

Contra desbinărilor se ridică însăși învățătura lui Hristos, căci întreaga Biblie nu este altceva decât o carte care pe lângă multele altele propovăduiește iubirea și înfrățirea, disprețuind ura — De pildă Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Romani Cap. 16 V. 17—18, îndeamnă pe toți frații cărora le vorbea, a se feri de desbinări și chiar le poruncește să se abată dela cei ce vor desbinarea, căci ei nu slujesc lui Hristos.

Deasemenea, reîtoarcerea fiului pierdut, îndreptarea celor căzuți în păcate etc., sunt pilde vii care resping categoric ura și desbinările între frați.

Ce lucru mai dumnezeesc ar fi decât, să fim cu toții una? Oare s'ar mai naște divergențe așa de multe între oameni? Oare progresul credinței noastre nu ar fi mai observabil?

Suntem absolut siguri, că problema unei totale unificări a Bisericii românești ar duce la o întărire a credinței, — ceea ce este un bine pentru întregul popor.

Desigur că în decursul vremurilor s'au ivit fel și fel de abateri religioase care nu considerau

o singură Biserică existentă, ci vorbind de „Biserici“ socotindu-le mai multe; însă niciodată aceste păreri nu pot dovedi că Iisus Hristos a vorbit de mai multe Biserici, ci din contră găsim locuri unde se vorbește de existența unei singure Biserici, cum însuși Hristos spune: „Biserica mea“ (Mat. 16, 18), sau luminatul loc din N. T., unde se vorbește cu toți să fim una „o turmă și un păstor“ (Ioan 10, 16).

La început Biserica a fost una, iar în esență pe temeiul atributelor mărturisite în simbolul credinței „Biserica este una“; fără îndoială că unitatea Bisericii se bazează pe cuvinte alese din Sf. Scriptură: „un singur Domn, o singură credință, un singur botez“. Efes. 4, 5). — Tot Sf. Apostol Pavel îndeamnă pe credincioșii săi: „Impliniți-mi bucuria mea ca să gândiți la fel, având aceeași iubire, același suflet, gândind una și aceeași“. (Filipeni 2. 2).

Iată că unificarea Bisericii românești care a pornit a se realiza își are oarecum izvorul în Sf. Scriptură.

Această vastă problemă a înfrățirii a celor ce sunt din același sânge este încă în curs de înfăptuire.

Chemarea și apelul Bisericii noastre ortodoxe române prin înalta conducere a I. P. S. Patriarh Justinian a fost pe deplin înțeles de frații noștri uniți reveniți la sânul Bisericii mame, însă va trebui să fie înțeles și de cei ce încă au mai rămas cu alte gânduri de cât acelea de a fi cu toții una.

Este vorba și ar fi un mare bine pentru popor, dacă și sectele religioase de orice natură existente în țara noastră, ar părăsi gândurile de

dușmănie față de Biserică, — revenind la sânul Bisericii mame.

Problema sectelor religioase este foarte mult pusă în discuția poporului și existența ei este socotită de popor ca o desbinare, deci fără nici un rost și care niciodată n'a adus nici un folos nici Bisericii și cu atât mai puțin nici statului.

Știu bine că sectele religioase au apărut din nevoia unor oameni simpli, ușuratici și străini de interesele neamului nostru, care au pornit, fie că au avut dorința de a fi conducători ei, fie că umblau după câștiguri sau din anumite motive se produceau divergențe între ei și Biserică — respectiv preoți.

Dar, apariția și existența lor n'a fost bine plăcută nimănui și nici Mântuitorului nu i-a plăcut de cei ce voiau să facă desbinări; ca dovadă sunt cuvintele Lui numindu-i: „proroci mincinoși”.

Biserica noastră ortodoxă n'a căutat niciodată să fie dușmană nici unei organizații religioase,

ci din contră a căutat să arate iubire față de ele, punându-le în față adevărurile religioase și scoțând în evidență greșelele lor.

Necesitatea de a fi unificată total Biserica română, este un lucru destul de important pe care însuși poporul îl cere.

Va trebui deci ca toți frații noștri, foști odată în aceeași lege cu noi, să se convingă de adevărurile religiei ortodoxe, să lase gândurile lor rătăcite că ar mai putea să formeze cândva o altă Biserică separată de cea ortodoxă și să revină la locul de unde au plecat — la adevărată ortodoxie românească.

Fiind cu toții la una, — realizându-se pe deplin unificarea Bisericii românești, va fi un mare bine pentru întregul popor, căci în forma aceasta se va întări credința în Dumnezeu, iar Biserica astfel unificată, într'adevăr va fi în slujba poporului.

Pr. Dimitrie Grama

Venirea Mântuitorului Iisus Hristos

Serbăm memoria celui mai mare eveniment din istoria omenirii, nașterea Mântuitorului Iisus Hristos.

Cine va cugeta serios la efectele minunate ce le avem cu venirea Fiului ceresc pe pământ, cine va lua bine aminte la înnoirea lumii ce a urmat după acest fenomen neasemănat, acela nu poate nega adevărul. Căci, cine a aprins făclia iubirii în piepturile oamenilor? Cine a statornicit legea eternă ca să urmărim neîncetat virtuții și să fugim de viciu? Oare nu Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru? Oare nu acela care suferind pe cruce pentru mântuirea noastră ne-a dat exemplul cel mai sublim de jertfă. De aceea, la acest mare praznic creștinesc, ochii tuturor se îndreaptă spre peștera din Betleem, deasupra căreia planează misterioasa stea și în care a răsărit lumii întregi, soarele dreptății, Hristos Domnul.

Resimțim sgușuitoarea bucurie ce o

va fi produs vestea despre nașterea Mântuitorului Iisus și încântați de mărețul cor al

îngerilor, ascultăm cu pătrundere sufletească cuvintele: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire“.

Pare că și acum se sună aceste cerești cuvinte, care au străbătut mângăitor atâtea veacuri. Pretutindeni, această cântare de bucurie și mângăiere răsună și străbat și astăzi văzduhul în seara sfântă.

Biserica noastră se bucură astăzi și cu această cântare de triumf, înalță laude lui Dumnezeu celui atotputernic, pentru măreața faptă a mântuirii neamului omenesc de sub povara cea grea a păcatului și întâmpină pe credincioșii ei cu dorința de mângăiere. Mai ales acum, în zilele acestea ale sărbătorilor Crăciunului, Biserica cheamă pe toți fiii ei la sine, ca să-l ia sub scutul sigur și puternic al aripilor sale,

să-i ferească de toate necazurile și să-l ducă la pace și la bună învoire.

Biserica anunță, în cântările ei de bucurie, Nașterea Domnului Iisus Hristos și îndeamnă „tot pământul“ să-l întâmpine, cântându-L și preamărindu-L.

Să ne apropiem, cu toată ființa noastră, de căldura pe care ne-o revarsă Mântuitorul, pentru a ne face vrednici fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției lui prin Domnul nostru Iisus Hristos și să tresărim cu bucurie când vom auzi glasul Bisericii anunțându-ne „Hristos se naște măriți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-l“, și atunci vom înțelege adevărul cântării îngerilor: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“.

Diacon D. Băloni

Republica Populară Română și reîntregirea Bisericii române

Crăciunul din anul acesta e al bucuriilor și al biruințelor muncitorești. Al bucuriilor, căci poporul a rupt legăturile cu Vaticanul și a revenit lângă frații săi — Al biruințelor muncitorești, că și în patria noastră revoluția socială se înfăptuiește. În interior poporul lichidează urmele asupririi, iar pe plan exterior forțele păcii se înfrățesc, spre a apăra pacea.

Colinda de Crăciun în anul acesta nu se va mai adresa dela stăpân la slugă dela bogat la sărac, dela capitalist la proletar, ci dela om la om. Crăciunul de acum e al biruinței, al victoriei socialiste și al păcii integrale.

Forțele democratice și progresiste ale poporului nostru, s'au mărit și afirmat prin înfăptuirea unității religioase.

Conducerea patriei noastre în mâna muncitorimei, țărănimei și a intelectualității iubitoare de popor. E o revoluție aceasta și deaceia în durerile în care se naște — ordinea cea nouă — socialistă — sunt inerente etapelor istorice spre culmea progresului.

Concepția de viață ce stă la temelja republicii noastre e muncitorească și democratică, nu mai e burgheză și dictatorială.

Nașterea Domnului ne găsește acum uniți sufletește atât sub steagul muncii și solidarității; cât și sub cerul ortodoxiei străbune. Regimul nostru de democrație

populară ne cere ca în toate acțiunile noastre, să ne conducem după realitățile poporului, să privim spre trecutul poporului spre lupta lui de azi, spre viitorul lui, deaceia concepția democratică și muncitorească asupra vieții nu este câtuși de puțin o brutală ruptură cu tot ce a fost valabil în viața și cultura trecutului. Concepția democratică este tocmai o punte între ceea ce este istoricește a fost valabil ieri și ceea ce va fi valabil mâine. Ea asigură continuitatea reală a tradițiilor omenirii“, zice Gh. Gheorghiu Dej.

În perspectiva acestei concepții trebuie interpretate datinile strămoșești ce se cer restructurate și folosite ca valori de educație și cultură; expresie autentică a vieții și forței poporului nostru.

Așa Crăciunul va fi praznicul păcii, al bucuriei și al nădejdelor spre mai bine. Această concepție de viață a proletariatului nu numai că dă viață realităților și aspirațiilor celor mulți, dar ea este progresistă și unește ce-i bun din trecut, cu ce este bun în prezent, spre a înfăptui mai bine în viitor.

E o realitate faptul, că oamenii muncii luptă pentru un trai mai bun, pentru o viață mai demnă și pentru un viitor mai strălucit.

În patria noastră, din clipa în care clasa muncitoare a luat puterea și soarta în propriile sale mâini, lupta s'a dus pentru

a elibera pe cei mulți de sub asuprirea și tirania celor puțini. — S'a dat o luptă între cei ce dețineau puterea și cei ce doreau să o ia clasa muncitoare, luând puterea a trecut la înfăptuirile reformelor puse în slujba poporului.

Cuceririle clasei muncitoare în alianță cu țărănimea și intelectualitatea legată de popor a culminat în abolirea monarhiei și instaurarea republicei.

Generația lui Bălcescu, țărani în 1907; muncitorii în 1918 și ceferiștii în 1933 la Grivița au strigat în lupta lor pentru pâine, glie și libertate: Trăiască Republica!

Iată că acest ideal a fost realizat la 30 Decembrie 1947. Atunci poporul român, a îndepărtat monarhia și a luat conducerea patriei mâinile bătătorile ale muncitorilor, brațele aspre de soare și vânt ale țărănilor și mintea luminată a intelectualilor progresiști.

Apoi poporul și-a ales marea adunare națională, care i-a dat constituția, prin care se consfințesc reformele realizate și ce crează condițiile obiective pentru cele ce vor mai veni!

Toate aceste schimbări profunde în structura economică, politică și socială a patriei noastre, pe calea democrației populare în drum spre socialism, ne-a adus pe plan religios la ruperea pecetilor unirii dela 1700.

După ce s'a dat pământul celor ce-l muncesc, după ce s'a făcut stabilizarea, după ce s'a realizat naționalizarea, și după ce s'a înfăptuit reforma învățământului s'a făcut și reîntregirea religioasă a Românilor.

Dr. Prof. Stanciu Stoian, ministrul Cultelor, la înagurarea Institutului teologic ortodox din Cluj a spus printre altele: „Această înagurare nu este numai o sudare a unui fapt împlinit anterior, ci este un prilej de mărturisire reciprocă. Institutul teologic din Cluj este făcut să cimenteze printr'un act istoric reîntregirea Bisericii românești. În realitatea strictă a documentelor, n'au existat niciodată două biserici pentru neamul românesc, ci doar două strane, din care se invoca acelaș Dumnezeu, pentru aceiași credincioși.

Dacă în 1948 s'a săvârșit actul unirii dintre cele două biserici, se datorește faptului că în 23 August 1944 poporul însuși s'a descătușat din lanțurile robiei și a pornit pe calea împlinirii sale, pe calea de-

mocrației și a Republicii. Mai sunt și acum oameni cari nu vor să înțeleagă sensul cuvântului de libertate, sunt încă inși cari cred că libertatea însemnează dreptul de a exploata pe alții, dreptul de a asupri. Acestora le răspundem că există o singură libertate, aceea a întregului popor muncitor.

În 1918 interesele meschine ale claselor privilegiate au oprit sentimentul unanim de unire a poporului și însuși regele Ferdinand, cu clica lui guvernamentală, sub inspirația iezuiților, a oprit actul înfăptuirii întregirii Bisericii. Ceeace n'a putut realiza sau a oprit să se împlinească clasele conducătoare în 1918, a realizat guvernul R. P. R. și mai exact a realizat poporul însuși. Este nedrept să se spună că actul reîntregirii bisericii s'a făcut numai la îndemnul I. P. S. Nicolae prin cuvântarea dela 5 Mai 1948, sau prin chemarea I. P. S. Justinian făcută ceva mai târziu. Nu numai aceste cuvântări au determinat reîntregirea. Poporul însuși a dorit reîntregirea spirituală a sa. Poporul singur s'a eliberat de sub apăsarea actului din 1700. Poporul a grăit prin glasul protopopilor și preoților adunați la 1 Octombrie în Cluj și aici poporul și-a făcut propria lui dreptate, actul reîntregirii, fiind opera însuși a poporului ardelean. Dacă se vorbește de o rezistență a unor rămășițe greco-catolice, aceasta își are tâlcul ei. Episcopatul greco-catolic dorea menținerea situației, pentru a-și păstra latitudinile, pentru că la 12.000.000 de ortodocși sunt date spre folosință 4000 de ha. teren agricol, pe când 1.500.000 de uniți cu 5 episcopi aveau 6000 ha. teren agricol în proprietate“.

Aceste declarații făcute de Ministrul Cultelor Prof. univ. Stanciu Stoian la Cluj, cetatea reîntregirii Bisericii române, constituie probă elocventă de maturitate a poporului nostru de a se elibera de orice asuprire, fie politică, fie socială și fie religioasă.

La împlinirea unui an dela instaurarea R. P. R.: „Intelectualii și poporul celor două biserici, ce una sa făcut întâmpină cu bucurie și dragoste, pentru că frăția noastră cu legea statului și ascultarea de stăpânire e o poruncă bisericească sfântă, pentru mântuirea noastră“.

În măsura în care R. P. R. va înflori și va progresa, în aceeași măsură cetățenii ei și fiii Bisericii se vor bucura de un trai mai bun și o viață mai fericită.

I. B.

INFORMAȚII

Distincții de Sf. Sărbători. Cu prilejul sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului, Prea Sfinția Sa a binevoit să distingă cu brâu roșu pe următorii preoți: Gheorghe Sperlea-Zagujeni; Petru Mușoi-Visag; Cornel Suru-Hereșteni și diaconul catedral Dimitrie Bătoni, iar de Anul Nou pe preoții: Aurel Mihailovici-Sasca Română; Septimiu Daș-Văniuși și Arsenie Columba-Berzasca

Sincere felicitări!

Concert de colinde. Corul nostru catedral a dat și de astădată la 12 Decembrie a. c., un frumos concert de colinde, sub patronajul Prea Sfințitului Episcop Veniamin.

În cadrul concertului, Prea Sfinția Sa, a conferențiat despre sensul religios al colindelor. Colindele — spune Prea Sfinția Sa — sunt cântece de evlavie și bucurie, pe cari poporul român obișnuiește să le cânte mai ales la sărbătorile Nașterii Domnului.

Noi suntem țara colindelor, căci nu este altă țară în această lume ca a noastră, în care să răsună cântecele colindătorilor și a stelarilor în timpul sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului. Cu acest prilej colindătorii și stelarii vestesc Nașterea Domnului. Scopul colindelor religioase este educativ și de prapagandă creștină.

Autorul lor este masa anonimă a poporului. Ele sunt dintre cele mai vechi producții populare.

Analizează câteva colinde compuse în părțile noastre și acestea toate ni-l prezintă pe Mântuitorul ca născut prin părțile noastre revărsând har și binecuvântare asupra plaiurilor noastre.

Vechiul cor al Reuniunii de Cântări, devenit cor catedral, sub mâinile conducere a dirijorului Dionisie Careba, a înălțat inimile credincioșilor adunați în mare număr la biserica catedrală.

După retragerea Patriarhului Maximos din scaunul de patriarh ecumenic dela Constantinopol, Sinodul patriarhal a ales pe Arhiepiscopul Americii Athenagora ca urmaș al său în scaunul patriarhal al Constantinopolului.

Adunarea generală a Națiunilor Unite și-a încheiat la 12 Decembrie a. c. sesiunea de la Paris, urmând ca noua sesiune să aibă loc la New-York la 1 Aprilie 1949.

În Ungaria s'a format un nou guvern sub președinția D-lui Ștefan Dobi preș. partidului micilor proprietari.

Aniversarea Generalissimului Iosif Visarionovici Stalin, Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice.

Nu numai U. R. S. S. ci proletariatul din lumea întreagă a serbat la 21 Dec. a. c. a 69 aniversare a nașterii marelui conducător și luptător pentru o viață mai bună a muncitorilor de pretutindeni. Ca urmaș al lui V. Lenin a fost conducătorul mișcării mondiale progresiste. El nu este numai un mare om de stat, ci și conducătorul și făuritorul primei țări socialiste din lume. În același timp e și mare om de știință dezvoltând opera lui V. Lenin și complectând-o cu prețioase opere științifice și filosofice, Geniul organizator și

militar al lui Stalin a fost hătărtior în nimicirea hitlerismului și fascismului.

Țara noastră ia parte la această aniversare, exprimându-și recunoștința pentru sprijinul politic și economic acordat de U. R. S. S., în urma înaltei înțelegeri a marelui ei conducător Generalissimul I. V. Stalin.

În editura P. M. R. a apărut vol. I din Operele Generalissimului Stalin în 445 pag. preț 1,50 Lei.

Concertul corului „Ioan Vidu” în colaborare cu corul „Progresul”. În după amiaza zilei de 19 Decembrie, corul catedral „Ion Vidu”, în colaborare cu corul „Progresul” a dat în catedrala ortodoxă română din Lugoj un concert bisericesc sub patronajul și în prezența Prea Sf. Sale Veniamin Nistor, Episcopul Eparhiei Caransebeșului.

Împozanta biserică a Lugojului a fost încăpătoare pentru mulțimea credincioșilor care au venit să audieze acest concert. Ca întotdeauna și de astă dată corul „Vidu” a reunit un public compus din toate straturile sociale, de toate confesiunile, fără deosebire de națiune sau religie... Este și aceasta o dovadă de importanța socială a centenarului cor lugojan, care prin meritele sale artistice, netezește calea spre înfrățirea tuturor naționalităților conlocuitoare, fiind deopotrivă iubit și apreciat.

Programul a început prin cuvântul P. S. Sale Veniamin Nistor, președintele de onoare al corului „Ion Vidu”, care a vorbit despre colinde. Prea Sfinția Sa a subliniat valoarea colindelor ca operă de artă, fiind un gen folcloric de mare creație în ansamblul culturii naționale românești. Prin natura lor și prin izvoarele de inspirație din care porced, colindele sunt realizări artistice, atât muzicate cât și literare, străvechi, dovadă că la obârșia culturii românești stă Biserica, Prea Sfinția Sa Veniamin a ales din tezaurul artistic al colindelor fragmente reprezentative, ilustrând viu frumusețea acestei creații. Totodată are cuvinte de laudă pentru corul „Ion Vidu” ale cărui merite recunoscute atât în țară cât și peste hotare, au constituit un mijloc de cunoaștere a stadiului în care se găsește arta corală românească. Corul „Progresul” deasemeni a prins viață în în fața altarului Domnului, fiind astăzi o mândrie a corurilor bărbătești din România. Colaborarea dintre corul „Vidu” și corul „Progresul” este o dovadă că Biserica e factorul determinant al unirii sufletelor.

Ținem să precizăm că acest concert a fost cea dintâi manifestare de amploare a Corului „Vidu” după marele act al decretării ca organism al Bisericii Ortodoxe române: cor catedral.

Corul „Ioan Vidu”, instruit de d. Gh. Onae, dirijor de onoare, și d-șoara Ana Lazor, corepetitoare, a fost condus de d. Major Eugen Breslauer, cunoscutul interpret de muzică religioasă și dirijor al Corului „Vidu”, care a venit din București special pentru acest concert.

Concertul corului „Vidu” a marcat un eveniment artistic cu ecou de lungă durată. Unitatea vocală, eliminarea totală a oricărei urme de asperitate, cantabilitatea și precizia, au dovedit cu prisosință că ne găsim în fața unui cor care pe

tradiția existenței sale de o sută zece ani, a clădit mereu valoare după valoare, în urcușul său spre culmile Artei. Născut în tinda Bisericii ortodoxe, corul „Vidu” este nu numai cu numele, dar și cu toată ființa sa al Ortodoxiei românești. Corul „Progresul”, dirijat de d. Romulus Popescu, un cântăreț amator, deși se află în criza de dirijor, a răspuns totuși într-o măsură surprinzătoare cerințelor unui bun concert. Știut este că „Progresul” se situează în fruntea corurilor bărbătești din țara noastră. Repertoriul ales exclusiv din opera lui „Ion Vidu” a fost executat ireproșabil. Intenția de a evidenția izul de veche colindă lugo-jenească, a fost realizată pe deplin.

La sfârșitul concertului P. O. M. huși J'goria, protopop, a mulțumit Prea Sf. Sale Veniamin Nistor pentru că e binevoit a cobori în mijocul credincioșilor din Lugoj, subliniind totodată și aportul prețios al corurilor „Vidu” și „Progresul” în manifestarea ortodoxă a Bisericii.

Graiul Bănățean, Vol. III

Apelăm călduros din nou către toți intelectualii din Banat de a aduna cuvinte rare (**Bănățenisme**). Fiecare cuvânt cu o propoziție ca exemplu. Materialul adunat se va trimite dlui Lucian Costin, profesor la liceul din Caransebeș.

Unii preoți au și trimis material.

PARTEA OFICIALĂ

COMUNICATE

Nr. 4575 B. 1948

Se aduce la cunoștința celor ce voesc să se înscrie în anul I. la unul din Institutele Teologice dela București, Sibiu și Cluj, că trebuie să aibă învoirea Erarului.

Cursurile la Sibiu s'au început. La celelalte două institute se vor începe cursurile după 1 Ianuarie 1949 la o dată ce se va anunța.

Prenotările se pot face la Rectoratul Institutelor. Pot fi prenotați absolvenții cu bacalaureat ai liceelor, absolvenții cu diplomă dela Școlile normale și Seminarilor teologice.

La cererea timbrată vor anexa: Diploma de absolvire școlară, certificat de botez, extras de naștere, certificat de naționalitate, certificat medical și învoirea Erarului.

Studentii vor fi adăpostiți în internat.

La Institutul din Cluj (Piața Malinovski 18) condițiile de primire sunt: 1. Taxă de regie și alimentare dela 1. XII. 1948 până la 30. VI. 1949 7000 Lei., 2. alimente în natură: 100 Kg. făină de grâu cernută; 25 Kg. făină porumb; 6 Kg. untură; 5 Kg. ulei; 5 Kg. brânză de oaie; 120 buc. ouă; 5 Kg. marmeladă; 120 Kg. cartofi; 20 Kg. fasole; 20 Kg. ceapă; 40 Kg. varză; 4 Kg. slănină; 20 Kg. morcovi; 3 Kg. zahăr; 5 Kg. bulion; 8 Kg. pătrunjel; 2 Kg. țelină; 8 Kg. sfeclă și 3 Kg. săpun. Apoi: haine de pat cu două rânduri lingerie

pentru schimb, 3 rânduri lingerie de corp, 3 prosoape 2 șervete pentru masă și un rând de tacâmuri.

Taxele se achită în două rate și anume 50% la înscriere la 1 Aprilie 1949.

Alimentele se aduc în două rate egale: la înscriere și 50% la 1 Aprilie 1949.

Cuc. Preoți vor publica în biserici și celor interesați acest comunicat.

Caransebeș, 13 XII 1948.

Consiliul eparhial

Nr. 4414 C. 1948.

Se recomandă pentru oficiile parohiale lucrarea Dnui judecător consilier Dr. Iosif Jivan din Timișoara, intitulată: Estimie Murgu, luptător al țărânimii bănățene pentru pământ, Iprimărea lucrării a fost aprobată de către Ministerul Artelor și Informațiilor, Direcțiunea Literară, Serviciul Editurii și Central cu Nr. 3148 din 13 Octombrie 1948

Costul broșurii este de Lei 80.

Reflectanții se vor adresa direct autorului la Timișoara Il Splaiul Griviței 4.

Consiliul eparhial

CONCURS

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 2205 B. 1948, se publică concurs repetit, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Foia Diecezană, pentru postul de preot la parohia de clasa II din comuna **Sichevița**, protopresbiteratul Bisericii-albe, devenită vacantă prin transferarea adm. parohial Cuzman Jianu, la parohia I. din Vărădia.

I. BENEFICII :

1. Sesiunea parohială, în estindere de 32. jug.
2. Birul parohial: 12.000 Lei anual.
3. Stola uzitată.
4. Casa parohială, cu grădină și supraedificamente necesare.

II. INDATORIRI :

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza fără nici o altă remunerație.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recerută pentru parohii de clasa II precum și binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop Diecezan, să-și înainteze cererile, adresate Consiliului parohial ort. rom. din Sichevița, prin Prea Onor. oficiu protopopesc al Bisericii-albe.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Oficiu protopopesc în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cântare și tipic, însă niciderum în ziua alegerii.

Sichevița, din ședința consiliului parohial, ținută la 19 Septembrie 1948

Președinte :

Secretar :

Pr. Cuzman Jianu ss. Lazăr Lazorovici ss.
adm. parohial.

Nr. 441/1948.

În conțelegere cu Oficiul prot. al Bisericii-albe

Pr. Traian Constantin
(Concurs repetit) adm. protopresbiteral